

BARAVA

ANEŽ

5-8. 5. 2017

NAD TATROU SA BLYSKÁ...

Tak, konečně je tu zase knítek a my se chystáme zdolat další řeku, tentokrát slovenskou Otavu.

V pátek na nábrží se sešli posádky Gali - Vodouch, Dušan - Januška, Honzík - Miša, Miša Meradoma - ???, Jánka - Honza a Gyčik - Mikčo a nezapomeneme na Hroudu a Lisáka.

Zakoupil jsem 14x Tridosim a nic nebránilo usednout na couřák do Brna, smad jsem to, že nebyla volná místa. Naštěstí byla z náměstí nyluka, tak jsme si sedli alespoň na půl hodiny v autobuse. Do Brna jsme dorazili s předstihem, takže mám to nejen neujelo, ale dokonce jsme ještě čekali. V EČětku klasika: stání na jedné noze v uličce. Čtyřhodinovou cestu jsme si krátily upijemím a ujdáním káseľ. V Kralovanech mám přístup na poslední couřák zpeřbil pohřikomaím předmosta stanice: „Kudy to jdete, co se tu mate, jedepmi sem rychle a každý týden tu mám smrták!“

Poslední dvě hodiny z Kralovan do Tridosima pokračovaly se stejným duchu. Akorát dopřít už nebylo skoro co. Poslední z půl hodiny z celkových deseti, jsme si dokonce sedli a to hůř se některým potom vystupovalo.

Cesta od mlaku k hrázi byla dlouhá a klikatá. Když jsme u hráze nylurali nejlepší místa pro stany, ta už byl sljmak jako hrom. A jen co jsme stany rozbalili rozbalili přijel hrázař: „Víte, kde jste? To to je vodní dílo, tady nemůžete stanovat. Volal mi něk, že na všech jeho kamerách

se někdo motá." Boužil jsem ten nejzoufalější výraz
(a ani jsem se nemusel moc přemáhat). "Tak dobře, ale
hned ráno vypadnete." Dostavili jsme stany a jelikož
stále pršelo, šli jsme fandit našim hokejistům do
první hospody.

Za krůtku plávků a burácení řeky proudící z Oravské přehradě
jsem se probudil do mlhaneho rána.

9⁰⁰ hod, jak slibil, tak dorazil z pozicovně a doručil
nam 5 nafukovacích barak a raft.

Když jsme se nalodili a já zaplatil půjčovně, přišla už
na kalobu 400€, tak jsem oběhl kamarády a sebral
jim všechno, co měli (aspoň po cestě nebudeme ubírat).
Lehce před jednacím jsem konečně odrazil.

Poprvé na nafukovacích a musím přiznat, že rádi.
Řeka byla široká a plná peřejí, tekla smírně a bez
přestávek, na sámbách lychom se asi bařili.

S jednou zastávkou a jedním zdržením a zpeříváním,
když zkouším nadsát bráda s Lisákem přehlídli ostrůvek
a opustili loď, utíkala cesta poklidně. Mlha se ráhy
rozpuštila a my měli slunečnou plavbu zakončenou
vyhlídkou na Oravský hrad. Ubytovali jsme se na
fot. hvězdě, přímo pod hradem. Jelikož se rozpršelo
fandili jsme se kousek bubuny místním rákům.

Z druhé strany kalin byla hospůdka, kde rovnou probí-
hala svatba, tak jsme se nemápně připojili.
(i některé z nás měli dokonce také sabaš, Vid' Vodouch
a Januška!)

Ráno jsme neodolali a vyrazili na prohlídku hradu.
Víc či méně jsme šepeli, ale těch 300 schodů stálo za to.
Byl to ten nejkrásnější hrad, který jsme viděli. Gama
mřížka, nádvoří, schody a cimburí. Přilepený na té
mýopickéjší skále.

Cestou dolů jsme se odměnili místním drahním
pivem Kastelámem a musíme říct, že byl tuze dobrý.
To už se ale blížilo poledne a velitelka raftu jáma
konečně k vyplutí. Při odjezdu nás málem přimáčovala
kotvící plát (rozuměj voz) s brožovanými pláči (rozuměj
morarí), kteří zde mají turisty.
Kdyby se námi jim nepodařilo přistať, tak s námi jeli až
do Váhu.

Rěka tekla smířně mezi horami a vrcholy přecházely
plynuce z mlhy do mraku, z kterých občas vysvítlo slunce.
Hladové žaludky jsme nasitili v restauraci na fot. hvězdě.
Tento kraj je totiž jedno, fot. hvězdě za druhým.
A poté nás čekal jediný jez na řec. Voda se valila mezi
obrovskými balvany až z toho šla hrůza.

Rozum kontroloval a my se pustili do přemášení. Ale s ubývajícími
silami se to začalo jít jako sjízdné. Při jí to jin
jediný jez. Vyslali jsme tedy průzkumný raft a posedlo se.
Ušlechtili jsme přemášení a zároveň ukajili touhu dobrodruží.
Vale se řeka rozšiřovala a my se připravovali na soustak
s Váhem a nyloděm.

Nástěti pozice lodi nebyl žádný začátečník a přistavil
bílou dodávku až k níž do řeky.

S tak jsme měli co dělat přepáčilovat Oranu s Váhem
na levý břeh.

Přidali jsme lodi a mydali se hledat místo k přispaení.
Konečně divočina. Postarali slany, udělali PRVNÍ ohem,
apekli špekáčky, stornali kalahu a jelikoz jsme byli
michni zase boháci, myzazili jsme do města. Při odchodu
nás jiste přišel zkontrolovat divočák. Nástěti jsme ho my
ani naše slany nezajímali, zase s klidu odešel.
Po osmém odjezdu mlaku (8⁴⁵, což je šibemím čas), jsme sedli
naproti nádraží do hospůdky na jedno. Zrovna glaváci
prohraňali s hokeji. Vodouch se seznamil se správcem

hoobalového ihuska (jak jinak lady). Yprance Palo
byl moštástrý, že jsme se neuhýbali na jeho ihusku.
To už jsme byli ale na odchodu, a ja byl vyslán pro
vodoucha.

ale, vodouch mě seznamil s Palem a ten mi několikrát
pamáky vysvětlil a rýčel, že nespíme u něj na ihusku
a protože ani ja jsem se dlouho nevracel, přišli i ostatní
a sedli vedle nás...

Po návratu ke staniom, někteří ještě poseděli u ohně
a snad i konečně kytara zazněla.

Ráno rychle k balem a odchod na vlak. Tentokrát
jme seděli, tak máim cesta ubíhala pohodlně.
Kralovany - Žilina - Kalin - HamBrod - Jihlava.
A jme doma.

Radostně setkání, předání cencatek, rozloučení a
hura domi do mamy a do postýlky.

Díky všem, bylo to náročné, ale krásné.

Yali.